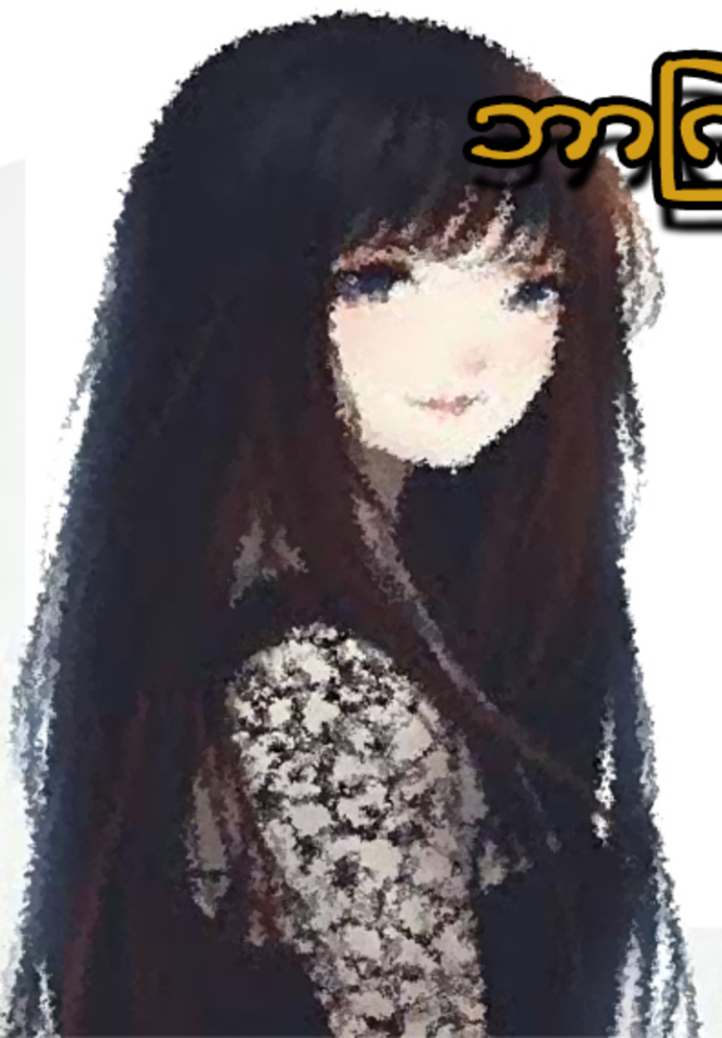

နီကီရဲ

ဘာကြီးပဲ

အခန်း (၁)

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီကကွ ... ဒီကိုလာ ... ဒီကို"

လက်ခုပ်သံတစ်ဖျောင်းဖျောင်းတီးသံနှင့် အားရဝမ်းသာခေါ်သံတို့ကြောင့် ညိုမောင့် စိတ်ထဲမှာ လေပြီးပူနေတဲ့ စိတ်အပူ၊ အမေက တစ်လိပ်၊ အဘွားကတစ်လိပ် ပေးလိုက်ကြတဲ့ ဖျာလိပ်နှစ်ထပ်ကြီးနှင့် ထိုဖျာလိပ်ထဲတွင် ထည့်ထုပ်ထားသော သူ့ပစ္စည်းအလေးတွေရဲ့ ဖိစီးမှု ဒီဒဏ်တွေက လွတ်ပြီဆိုပြီး ထိထိမိမိနှင့် အားရဝမ်းသာ သက်ပြင်းကြီးကိုချရင်း သူ့ကို လှမ်းခေါ်သော ဦးလေးကြီးထံသို့ ပြန်လျှောက်လာရသည်။ ။

"ဦးလေးကလည်း ... စောစောက ခေါ်ရောပေါ့ဗျာ"

ညိုမောင့်စကားလုံးတွေက ဒေါသဖြစ်နေသည့် စကားလုံးတွေဖြစ်နေသော်လည်း ညိုမောင့်မျက်နှာက ပြုံးဖိုးဖိုးကြီးမို့ ဝမ်းသာကျေနပ်အားရစွာ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ ။

"အေးကွာ ... ငါလည်း မင်းကျော်သွားမှ အတွေးရတာနဲ့ နွေဆိုသင်ဖြူးဖျာကလေးခင်းအိပ်ရတာ ဇိမ်ပဲ ကိုယ့်လူရ"

"အာ ဟုတ်တာပေါ့ ... အစ်ကိုကြီးရ"

"ကဲ ... ချစမ်းပါဦးကွာ၊ တစ်ချပ်ဘယ်လောက်ဆိုဈေးလဲ"

"ဗျာ ..."

ညိုမောင် သူ့ကိုဖျာသည် နှင့် မှားခေါ်မှန်း ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ...

"ကျွန်တော် ဖျာရောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "ဟု ပြောဖို့ ကို အားနာနေမိသည်။

ညိုမောင် မျက်နှာပျက်သွားတာကိုလည်း ဦးလေးကြီးက သတိထားမိသွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လည်း ညိုမောင်ကို အားနာစိတ် ချက်ချင်းကြီးကို ရောက်သွားသည်။

သို့သော် လူကြီးဆိုတာက လူငယ်ထက်တော့ ဣန္ဒြေအရာမှာ သာကြစမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖျာသည် ခေါ်သော ဦးလေးကြီးကပင် ဣန္ဒြေကို ထိန်း၍ မေးသည်။

"မင်း ... ဖျာလိုက်ရောင်းတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အဆောင်လိုက်ရှာတာပါ"

"ဆောရီးကွာ ငါက လုပ်လိုက် ဖြစ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း မင်းဖျာလိပ်ကြီးခဏချပြီး နားစမ်းပါဦးကွာ၊ ရေလေး ဘာလေး သောက်ရင်းနဲ့ ပေါ့"

ခေါင်းပေါ်က ဖျာလိပ်ထုပ်ကြီးကို ချလိုက်ရသဖြင့် ညိုမောင်ခန္ဓာကိုယ်က ပေါ့ပါးသွားသည်။ သို့သော် ... အဆောင်ကို ရှာမတွေ့သဖြင့် စိတ်ကတော့ လေးလံနေဆဲ ဖြစ်၏။

"သော်သော် ... သော်သော် ..."

"ရှင် ... ဖေဖေ"

"ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့ ဖန်ခွက်ယူလာခဲ့စမ်းဟာ"

"ရှင်"

"ဟာ ... ဒီကောင်မလေး နားထိုင်းနေလား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ခွက် အဲ ... ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ယူခဲ့လို့ ပြောနေတာ"

အိမ်ထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရတော့ ...။ ဦးလေးကြီးက ခေါင်းကို ကုတ်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကိုထောက်သည်။

"အင်း ... ဒီခေတ်ကလေးတွေ ခက်တယ်ကွာ ... ခက်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဦး"

ညိုမောင်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတာနှင့် ဝင်ထောက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟာ ... ငါပြောတာ မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါ့အိမ်က ကလေးတွေကို ပြောတာ ၊ ငါ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်"

ထိုအချိန်တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရေသန့်ဘူးအဟောင်းကို ရေဖြည့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားသော ရေသန့်ဘူးကလေးနှင့် ရေခွက်ကိုကိုင်ကာ ဦးလေးကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

"အကြီးမရော၊ အငယ်မရော တစ်ယောက်မှ အချိုးမပြေဘူး"

"ဦးလေး"

ရေသန့်ဘူးကိုင်ထားသော ကောင်မလေးက နှာခေါင်းကို ရှုံ့နေပြီ။ မျက်နှာကမဲ့နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ညိုမောင်က ...

"ဦးလေး"ဟု တမင်သတိပေးခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် မရ။

"သူတို့ နှစ်ယောက်ပုံစံကလေး တြိဂံပုံစံလိုလို၊ စတုဂံပုံစံလိုလို၊ ပဉ္စဂံ၊ ဆဋ္ဌဂံ အိုကွာ ဘယ်လိုမှ ကို ထောင့်မကျိုးတာ ၊ ငါပြောပြမယ်"

"ဖေဖေ"

"ဟေ"

"ရော့"

ကောင်မလေးက ရေသန့်ဘူးနှင့် ရေခွက်ကို သူ့အဖေလက်ထဲသို့ ဒေါသနှင့် စောင့်ချပေးရင်း ခြေကိုဆောင့်၍ ဆောင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည် ။ အိမ်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး ဖြစ်၏။

"မင်းကလည်း နောက်မှာ ရောက်နေရင် ပြောမှ ပေါ့ကွ"

"ဦးလေး ... လို့ ကျွန်တော် ခေါ်ပြီးသတိပေးသားပဲ၊ ဦးလေးက သတိမထားမိဘဲ ဆက်ပြောနေတာကိုး"

"ကဲကွာ ... ထားပါ၊ သူတို့ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါပဲ၊ ကဲ ... ရော့ ရေသောက်"

ဦးလေးကြီးငဲ့ချပေးသော ရေကို ညိုမောင်တစ်ယောက် အားရပါးရ သောက်ပါသည် ။ ထိုသို့ ရေအားရပါးရသောက်နေတုန်းမှာ ပဲဦးလေးကြီးက မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးသည် ။

"မင်းလိုက်ရှာတဲ့ အဆောင်က လိပ်စာပါလား၊ ပါရင် ငါ့ကိုပြစမ်း"

ညိုမောင် ရေကိုအားရပါးရ သောက်နေချိန်ကြီးမို့ ခေါင်းကို ညိတ်၍ လက်ကာပြထားရသည် ။ ရေကုန်သွားတော့မှ ...

"ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်မှာ ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြမယ်"

ညါမောင်က သူ့ကျောမှာ ပိုးထားသည့် စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးကိုပါ ဖြုတ်ရတော့သည်။ ။ လိပ်စာကို ခုနက အလွတ်ကျက်ထားသော်လည်း အခုမေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲက စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြီးပြောမှ သေချာမည်ဖြစ်သည်။ ။

"တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဒေါ်တင်နွယ်တဲ့ ၊ ဂုဏ်း၊ အိမ်နံပါတ်(၂၈)၊ ချမ်းသာသုခလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်တဲ့ "

"ချမ်းသာသုခလမ်းဆိုတာတော့ ဒီလမ်းပဲကွ၊ ဒေါ်တင်နွယ်ဆိုတာကတော့ ...၊ အင်း ... ငါလည်း ရပ်ကွက်ထဲက သူတွေနဲ့ သိပ်ပေါင်းဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ပန်းထိမ်ဆရာကွ၊ နေဦး ... နေဦး"

"သော်သော်ရေ ... သော်သော်"

အိမ်ထဲမှ ဘာမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရတော့ဘဲ ကောင်မလေးနောက်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။ စောစောက ရေဘူးလာပေးတဲ့ ကောင်မလေးထက် နည်းနည်းငယ်ပိုရသည်။ ။

"သော်သော်ပါ ဆိုနေမှ ပဲ"

"ရေဘူးသိမ်းတာ မော်မော်သိမ်းလည်း အတူတူပဲ"

"ရေဘူးသိမ်းဖို့ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ဒီက အဆောင်လိပ်စာရှာမတွေ့လို့ အဲဒါမေးမလို့ "

"အဆောင်လိပ်စာ ...၊ မော်မော့်ကိုပြလေ"

ဦးလေးကြီးက စာရွက်ပေးတော့ ကောင်မလေးက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အားရပါးရပြုံးသည်။ ။

"အန်တီနွယ်တို့ အဆောင်လား၊ အမလေး စောစောကပြောရောပေါ့"

ဟိုးမှာ အပြာရောင်ဆေးသုတ်ထားတဲ့ ခုံတန်းပြာကလေးတွေလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တွေပါတယ်"

"အဲဒါ အန်တီနွယ်အဆောင်ပဲ"

"ဟာ ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမလေးရာ၊ အခုညနေသာအဆောင်ရှာမတွေ့ရင် ကျွန်တော်ဘယ်မှာ အိပ်ရမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူးဦးရ"

"ဟာ ... ဒါဆို ငါတို့ ပါ ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ..."

"ဟာ ... ဦးလေးကလည်း "

ညိုမောင် ရှက်ရှက်နှင့် ဖျာလိပ်ကြီးကို ကောက်ထမ်းပြီး ခုံတန်းပြာကလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အဆောင်သည် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ။

သူနေရမည့် နေရာသည် ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲဆိုတာကို သူ သိချင်လှပြီ။

ရွာမှာ တုန်းက မြို့တက်ပြီးအဆောင်မှာ နေရတော့မည်ဆိုကတည်းက သူနေရမည့်အဆောင်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသည့်အကြိမ်ရေကား မနည်းတော့။ အဆောင်အကြောင်းကို စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲ အိပ်တဲ့ ညတစ်ညမှ မရှိ၊ ဒီလောက်စိတ်ထဲက စွဲလန်းခဲ့ရသော်လည်း ညိုမောင် အိပ်မက်ထဲမှာ တော့ အဆောင်အကြောင်းကို တစ်ခါမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ပါ။

အခု ... သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော အဆောင်ကလေးဆီကို ရောက်တော့မည်။

ခုံတန်းပြာကလေးရှိသည့် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ တံခါးကို သော့ခလောက်အကြီးကြီးအား သံကြိုးကွင်းကြီးတွေနှင့် ချည်ထားတာကို တွေ့ရသည်။ သော့ခလောက်ကြီးက ခြံထဲဘက်အခြမ်းမှာ ရှိနေတာမို့ လူတော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိရမည်ဟု ညှိမောင်တွေးလိုက်သည်။

ခြံကြီးထဲက အိမ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်က ဟိုးရှေးခေတ်က အိမ်မျိုး ဖြစ်၏။ အိမ်နံဘေးဘက်မှ အုတ်လှေကားဖြင့်တက်လျှင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတန်းကိုရောက်မည်။ ထိုဝရန်တာတန်းကနေ ခါးပန်း(ခပန်း)ကိုကျော်မှ အိမ်ရှေ့ခန်းကိုရောက်မည်။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတန်း၏ လေးပေလောက်ကို သစ်သားဖြင့် ရိုက်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်းကို တော့ သံဇကာအကွက်ကြီးတွေနှင့် ကာ၍ ထားသည်။

ခြံထဲမှာ ကတော့ အိမ်ဘေးအုတ်လမ်းကလေးဆီသို့သွားသော လမ်းကလေးမှ တစ်ပါး၊ အခြားနေရာတွေအားလုံးမှာ မြက်ပင်တွေ အလေ့ကျပေါက်ပင်ရိုင်းတွေ၊ ထိကရုန်းပင်တွေ ရှင်ရှင်သန်သန်ကြီးကို ကြီးထွားနေတာကို တွေ့ရ၏။

ညှိမောင်ခုံတန်းပြာပေါ်သို့ သူ့ဖျာလိပ်ကြီးကိုချသည်။

ပြီးတော့ ဘယ်လိုခေါ်ရလျှင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရသည်။

"အိမ်ရှင်တို့"ဟု ခေါ်လျှင် ကောင်းမလား။

"အဆောင်ရှင်"တို့ ဟု ခေါ်လျှင်ကောင်းမလား။

"အန်တီတင်နွယ်"လို့ ခေါ်လျှင် ကောင်းမလား။

"အန်တီနွယ်ရေ"လို့ ပဲ ခေါ်လျှင်ကောင်းမလား။ အထဲမှာ လူရှိဟန် တူသော အိမ်ကြီးကတော့ ပကတိငြိမ်နေတာကို တွေ့နေရသည် ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် ညှိမောင် အမြဲတွေဝေနေတတ်လေ့ရှိပါသည် ။ မခေါ်မဖြစ်မို့ တကယ်ခေါ်ဖြစ်သွားတော့ ...

"အန် ... အန်တီရေ ... အန်တီ ..."

ခြံကလေးထဲမှ ဘာတုံ့ပြန်မှုမျှမရ။ ထို့ကြောင့် ညှိမောင် သတ္တိပိုရှိသွား၏။

"အန်တီ ... အန်တီ ... အန်တီရေ ..."

ခြံကလေးထဲမှာ ရှိသည့် အိမ်ကလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသွားသည် ဟု ညှိမောင်ထင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ပို၍ အော်သည် ။

"အန်တီ ... အန်တီ ... အန် ..."

" လာပြီလို့ ငါပြန်ပြောနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အော်နေရ တာလဲဟင်"

တင်းမာပြတ်သားစူးရှသောအသံကြောင့် ညှိမောင် ဘာဆက်ပြောရ မှန်း မသိတော့ဘဲ လန့်သွားသည် ။ ရင်လည်း တော်တော်လေးတုန်သွား ၏။

ခဏကြာတော့ ဘေးတံခါးမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် ကိုယ်လုံးကို ယ်ပေါက်တောင့်တောင့်နှင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ထွက်လာသည် ။ ဘေးလှေကားသုံးထစ်ကို ဆင်းပြီးကတည်း က ခြံဝက ညှိမောင့်ကို ရင်ဆိုင်သောအကြည့်သည် တော်တော်ကြောက် စရာကောင်းသော အကြည့်ဖြစ်သည် ။ ခက်ထန်သောအကြည့်မျိုး မဟု

တံဘဲ တင်းမာပြတ်သားသောအကြည့်ဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ဒေါ်တင်နွယ်သာဖြစ်ရမည်။

"ကျွန်တော် အဆောင် ... နေဖို့ လာတာပါ"

"အဆောင်က လူပြည့်သွားပြီ ..."

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတော် ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာပါပါတယ်"

ထုံးစံအတိုင်း ညိုမောင်က သူ့စစ်လွယ်အိတ်ကြီးကို ဖြုတ်ပြီး အသေအချာ သိမ်းထားသောစာကို ထုတ်၍ ပြသည်။ ။

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကို ကျုံ့ရင်း စာကိုဖတ်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာပေါ်ရှိ တင်းမာမှုက လျော့ကျသွားပြီး ...

"အေး ... ငါက ဆရာတော့်ဆီက လူရှိလို့ လူပြည့်သွားပြီလို့ ပြောတာ၊ မင်းက ဆရာတော့်ဆီက လူဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့"

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောရင်း တံခါးသောက်ကိုဖွင့်။ သံကြိုးကြီးများကို ဖြည်သည်။ ။ ညိုမောင်လည်း ကျောပိုးအိတ်ပြန်လွယ်၊ ဖျာလိပ်ကို ထမ်းပြီး အန်တီကြီးနောက်လိုက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့ နေရမယ့်အဆောင်က အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ ကြမ်းခင်း ပျဉ်ကာသွပ်မိုး သပ်ရပ်သော အဆောင်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ကဲ ... မင်းက နောက်ဆုံးရောက်တဲ့ သူဆိုတော့ ဟိုဘက်ထောင့်က ကျန်တဲ့ ခုတင်မှာ နေရာရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ"

ညိုမောင်စကားဆုံးတော့ အန်တီကြီးက ညိုမောင်ကို စူးခနဲနေသော

အကြည့်ဖြင့်စိုက်၍ ကြည့်သည် ။ ညိုမောင်ကြောင်သွားသည် ။ သူပြောသည့်စကားထဲမှာ မှားစရာ ဘာမှ မရှိပါ။

"မင်း ... ငါ့ကို နောက်မမနွယ်လို့ ခေါ်ရမယ် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန် ... အဲ မမနွယ်"

မမနွယ်က အဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။ ညိုမောင်က ပခုံးကို တွန့်ကာ နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားသည် ။

"မင်း အဆောင်နေဖူးသလား"

"မနေဖူးဘူး ခင်ဗျ"

"အေး ... အဲဒါဆိုရင် ငါပြောတာ နားထောင်၊ မင်းတို့ အဆောင်ကို သန့်ရှင်းရေးနေစဉ်လုပ်ရမယ်၊ ငါ့အဆောင်က ပွစိရှပ်ယှက်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ အမှိုက်ကို မြေကြီးပေါ်မပစ်ရဘူး၊ ဟိုမှာ အမှိုက်ပုံး ၊ အဲဒီအထဲ ထည့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ ဘာကြောင်းနဲ့ မှညအိပ်လက်မခံရဘူး၊ အဆောင်တံခါးကို ဂုနာရီမှာ ပိတ်တယ်၊ အဲဒီထက်နောက်ကျရင် ကြုံရာအိပ်ပေတော့၊ တံခါးသော့ကို ငါတစ်ယောက်ပဲ ကိုင်တယ်"

မမနွယ်သည် မောသွားသလို ခဏနားသည် ။

"နောက်ပြီးတော့ အဆောင်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ချက်ပြုတ်စားလို့ မရဘူး ၊ မင်းတို့ အဆောင်မှာ ထင်း၊ မီးသွေး ဘာမှ မသုံးရဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုအတွက်လည်း ငါက ဘာပလပ်ပေါက်မှ တပ်ပေးထားဘူး၊ စာမေးပွဲနားနီးတာတို့ ၊ ဖျားတာနာတာတို့ ရှိရင်တော့ ခေါက်ဆွဲထုပ်တို့ ကြာဆံထုပ်တို့ ပြုတ်သောက်လို့ ရအောင် ငါပလပ်ပေါက်တစ်ခု ချပေးထားမယ်၊ အေး ... နောက်ဆုံးနဲ့ အရေးကြီးဆုံးကတော့ မိန်းမကိစ္စပဲ၊ ဒီအဆောင်

ထဲကို ဘယ်မိန်းမမှ ဝင်ခွင့် ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ မပေးဘူး၊ သူငယ်ချင်း တို့ ၊ ရည်းစားတို့ မထားရဘူး မပြောဘူးနော်၊ ပါလာရင် ရှေ့မှာ ခုံတန်းပြာတွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အန် ... အဲ ... မမနွယ်"

မမနွယ်က မျက်စောင်းအလတ်စားတစ်ချက်ထိုးလေသည် ။

"အေး ... အဲဒီခုံတန်းပြာဟာ မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေအတွက် နယ်မြေအကုန်ပဲ၊ အဲဒီမှာ ပဲ ထားခဲ့၊ ဒီခြံထဲမှာ မိန်းကလေးဆိုလို့ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိရမယ်"

ညိုမောင် ပြုံးမိသည် ။

"ဘာပြုံးတာလဲ"

သူပြုံးမိသည့် စိတ်ကူးအတိုင်းသာ ပြောရလျှင် ဒီအဆောင်က ချက်ချင်းလက်ငင်းကြွမြန်းရမှာ သေချာသောကြောင့် ဆရာတော့်ထံမှ ယူခဲ့သည့် ငါးပါးသီလထဲမှ တစ်ပါးကျိုးရလေသည် ။

"ဪ ... ဟိုလေ ... မမနွယ်က တကယ်စနစ်တကျ တွက်ထားတာ ကို တွေးမိသွားလို့ ပါ"

"နင်တို့လို ငတိမျိုးတွေနဲ့ အဲဒီလောက် စနစ်ကျထားမှ တော်ရုံကျတာ၊ စနစ်ကျတယ် ကျတယ် ငါကတော့ ဒါဆိုရင် ဒါပဲ၊ နောက်ဆုံး တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မင်း ဂစ်တာတီးတတ်သလား"

"ဗျာ ..."

"ဂစ်တာတီးတတ်သလားလို့ မေးတာ"

"ဟာ ... ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန် ... ကျွန်တော်၊ ဂစ်တာမတီးတတ်ဘူး ခင်ဗျ"

ဒီတစ်ခါတော့ မမနွယ်သည် မျက်စောင်းကြီးကိုလည်း ထိုးသက်ပြင်းကြီးကိုလည်း ချ၊ ခါးကြီးကိုလည်း ထောက်ခါ ညှိမောင်ကို ဘုကြည့်ကြည့်လေသည်။ ညှိမောင်မှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်နေ၏။

"ဒီမှာ ကိုယ်တော် ဂစ်တာတီးတော်မူတတ်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင် ကောင်းတာပေါ့ရှင် ကောင်းတာပေါ့၊ တီးတော်မူတတ်ရင် ဟောဒီတပည့်တော်မက ည ၇နာရီပဲ တီးခွင့်ပေးတယ်လို့ ပြောတော်မူမလို့ ပါ တကတည်း"

"ဟာ ... မမနွယ် ... အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ အဲဒါ ဆရာတော်ကြီးတွေကို လျှောက်မှ လျှောက်ရတာ မမနွယ်ရဲ့ "

"အမလေး ဒုက္ခပါပဲ၊ မှားတော်မူပါတယ်၊ မှားတော်မူပါတယ်၊ အဲဒါမင်းကို တမင်ရွံ့ပြီးပြောနေတာပေါ့၊ သိပြီလား ... သိပြီလား"

"ဪ ..."

ဒီတော့မှ ညှိမောင်သဘောပေါက်၍ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း စပ်ဖြဖြဖြစ်သွားသည်။

"အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့ သိတော်မူပေလို့၊ ကဲ ... ကိုယ်တော် ကျွန်မလည်း ပြောစရာကုန်ပြီ၊ ခေါင်းလည်း တော်တော်လေး နောက်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်းအဆောင် မင်းသွားနားတော့၊ မင်းက နောက်ဆုံးရောက်တဲ့ လူဆိုတော့ လွတ်နေတဲ့ ခုတင်ဟာမင်းအတွက်ပဲ၊ သွားတော့"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ညှိမောင် ဖျာလိပ်ကြီးထမ်းပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အခုမှ ပေါ့၍ သွား၏။

"ဪ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ညကျရင် မင်းနာမည်၊ အဖနာမည်၊ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်မိတ္တူနဲ့ ဓာတ်ပုံသုံးပုံ လာပေးထား၊ မင်းကို အဆောင်နေ ဧည့်စာရင်းတိုင်ရမှာ ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသား မရှိရင် သွားရိုက်ထား"

"ဟာ ... ရှိပါတယ် ခင်ဗျ၊ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသားတွေ အများကြီးပါလာပါတယ်"

"အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

လောကကြီးထဲမှာ ဒီလို အူကြောင်ကြောင် ငတိလေးတွေလည်း ရှိနေပါသေးလားဆိုတာ ဒေါ်တင်တင်နွယ်ခေါ် မမနွယ် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားလေသည် ။
